

« Α, όπως ΑποδοχήΩ, όπως ωραίο »

Βρισκόμαστε σε μία τάξη. Απαριθμούμε τις χώρες καταγωγής των μαθητών, πολύχρωμη παλέτα ανοίγεται μπροστά μου: Αφγανιστάν, Ιράν, Σομαλία, Συρία, Πακιστάν, Λίβανος, Ρουάντα, Ουγκάντα

Θέλουν να μάθουν ελληνικά, βρίσκονται στο ΚΕΘΕΑ MOSAIC.

MOSAIC σαν το μωσαϊκό, μωσαϊκό πολιτισμών, συνάντηση ανθρώπων, πολιτισμών, γλωσσών, ιστορίας, παραδόσεων....

Ένα μωσαϊκό ανθρώπων, ένα ψηφιδωτό όπου κάθε στοιχείο είναι ξεχωριστό και όλα μαζί συνθέτουν το όλο, μία εικόνα την εικόνα του MOSAIC .

Χρήστες ναρκωτικών, αλλά και άνθρωποι, που έχουν άλλα προβλήματα, συρρέουν στο χώρο για να σταθούν στα πόδια τους, να γνωρίσουν τον εαυτό τους, να νοιώσουν ξανά δυνατοί.

Μαθήματα ελληνικών στο ΚΕΘΕΑ MOSAIC. Μία δράση που αυτήν την περίοδο (από το Σεπτέμβριο του 2011 έως και τον Ιούνιο του 2012) χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης.

Μαθήματα ελληνικών σε πρόσφυγες.

Θέλουμε και θέλουν να μάθουν να σχηματίζουν λέξεις, να μπορούν να επικοινωνούν. Θέλουν να γνωρίσουν το νέο τους περιβάλλον, να μιλήσουν την ελληνική γλώσσα

Το περιβάλλον φιλικό, τους δίνεται ο χώρος ...να εκφραστούν, λέξεις κλειδιά: σεβασμός, ισότιμη επικοινωνιακή σχέση, συνεργασία, δημιουργικότητα, επαναπροσέγγιση της μάθησης, μαθητοκεντρική μέθοδος διδασκαλίας, ενσυναίσθηση, κοινωνική ένταξη .

Στην εκπαίδευση καλούμε την τέχνη να καθίσει στα μαλλιά μας, να παίξει μαζί τους.

Η τέχνη γίνεται το όχημά μας στο μάθημα.

Παίζοντας με τις λέξεις:

Συλλαβίζω ό,τι γράφει: Μαρία

Ύστερα αλλάζω τους τόνους Μάρια, Μαριά ή τις θέσεις των γραμμάτων

Αρίμα, Ραμιά.

“Αγαπώντας τους φόνους”.

Σιγή.

Ξαναβρίσκω τη σωστή λέξη.

Ήχος πρώτος, ήχος διαφορετικός , αλλάζει ο τόνος, αλλάζει η λέξη, παίρνει μια άλλη μορφή. Τα μαζεύουμε όλα, τα βάζουμε σε ένα καλάθι, επιλέγουμε ξανά το πιο σωστό, το κατάλληλο, πετάμε τα άλλα στην ανακύκλωση σαν το παιχνίδι του scrabble

Η τσάντα της γνώσης γεμίζει, γεμίζει με λέξεις, λέξεις που συνδέονται με εικόνες. Εικόνες από το τώρα, εικόνες από το παρελθόν.

Πού συνδέονται όλα αυτά? Πώς θα γίνουν ένα μέσα μου?

Τι θα κρατήσω από το παρελθόν, τι προσδοκώ από το μέλλον, τι θα αλλάξω, τι θα πρέπει να πενήθσω, ποιες λέξεις, ποιες συμπεριφορές?

Σε κάθε άγραφο χαρτί υπάρχει ένα ποίημα, μία ιστορία, μία λέξη που ακόμη δεν έχει γραφτεί, θέλουμε να το ανακαλύψουμε. *Ακάλεστα πουλιά κουρνιάζουν στους ώμους μας, ποιος τα κάλεσε; το παράθυρο ανοικτό.*

Γράμματα κρεμασμένα στο σχοινί σαν μπουγάδα, η αλφαβήτα μια πράξη. Τεντώνοντας μάτια ένα Υ, ζητώντας τη λέξη.

Κλείνω τα μάτια τα γράμματα παίζουν με τις εικόνες.

Τ σφυρί, Ο ένας ήλιος, Ζ η αστραπή, Σ το φίδι, και έτσι αλφαβητίζονται 24 σχήματα ως τη λέξη.

Ανάμεσα στις λέξεις κοιμάται μία μάγισσα, σιγά σιγά προσπαθούμε να την ξυπνήσουμε, μη φοβηθεί και φύγει. Θέλουμε να μας αποκαλύψει την ομορφιά της, να μας πάει στα μέρη της, στο βασίλειό της, να γευτούμε το φαγητό της και στο τέλος να μας αποκαλύψει τα μυστικά της μαγείας της.

«Έλα, πάρε το αόρατο» κάνει το ορατό δώσ' του σχήμα, καν' το λέξη, πες το, μη φοβηθείς, είμαστε δίπλα σου, είμαστε ομάδα, δοκίμασέ το και μη φοβάσαι, κανένας δε θα σε κρίνει, κανένας δε θα σε κάνει να νοιώσεις άβολα». Εμπιστοσύνη, Ασφάλεια.

«Συλλαβίζω ό,τι ακούω και κοιτώ, πώς σχηματίζονται τα γράμματα και μετά η λέξη, διαβάζω....

Ο άνδρας με όμικρον, Η γυναίκα με ήτα, Το παιδί ουδέτερο.

Οι λέξεις μπερδεύονται, τις βάζουμε σε ομάδες, τους βάζουμε άρθρα.

Με ρωτούν: Μα πώς να τα ξεχωρίσω?

Τους μαθαίνω το μυστικό, τα γράμματα είναι μαγικά, έχουν τους δικούς τους κανόνες, σαν τις νότες της μουσικής, η γλώσσα είναι μουσική!!!

Καταλαβαίνεις τη λέξη «αίσθημα»? δεν μπορώ να στη δείξω με εικόνα, φτιάξε εσύ μια εικόνα.

Πάρε πηλό, φτιάξε κάτι και μίλησε μου γι' αυτό.

Εγώ θα του δώσω το όνομα, θα γίνω η φωνή σου μέχρι να μπορείς να το συλλαβίσεις, να το κάνεις βίωμα, να μη με χρειάζεσαι πια, να μπορείς μόνος σου.

Το μάθημα γίνεται το όχημα που θα μας οδηγήσει να γνωρίσουμε την Αθήνα, την Ελλάδα, την Ευρώπη αλλά και την Ασία και την Αφρική. Να γευτούμε νέες γεύσεις, μαγειρεύοντας φαγητά από διάφορους τόπους αλλά και ανακαλύπτοντας την ελληνική κουζίνα, χορεύοντας χορούς από διάφορα μέρη της γης, δημιουργώντας το μωσαϊκό: ένα Mosaic.

Το μάθημα είναι το όχημα που μας οδηγεί να επισκεφτούμε την Ακρόπολη, τα μουσεία, θεατρικές και μουσικές παραστάσεις..

Έτσι προσεγγίζουμε τη διαπολιτισμική εκπαίδευση. Με το παιχνίδι αφυπνίζουμε τη δημιουργικότητά μας και την αναπτύσσουμε, βρίσκουμε το χρόνο να συναντηθούμε ως άνθρωποι, όχι μόνο μέσα από τον πολιτισμό μας αλλά και μέσα από την προσωπικότητα του καθενός, που κουβαλάει στοιχεία από τη χώρα του, από το χωριό ή την πόλη του, από την κοινωνία στην οποία μεγάλωσε, από την οικογένειά του, στοιχεία προσωπικά, δικά του που είναι μοναδικά.

Για μας η εκπαίδευση είναι η διαδικασία όπου το άτομο δέχεται ερεθίσματα για να μπορέσει μόνο του να κάνει το ταξίδι τη γνώσης, να γνωρίσει πράγματα, να αναλάβει

την ευθύνη για το τι θα μάθει και ακόμη και για το πώς θα το μάθει. Ο δάσκαλος γίνεται συνοδοιπόρος σε αυτό το ταξίδι, ο υποστηρικτής, όπου χρειάζεται, ο συνδετικός κρίκος με τους άλλους, όταν αυτό κρίνεται απαραίτητο. Γιατί η αλληλεπίδραση είναι σημαντική όχι μόνο με τον εκπαιδευτή αλλά και με τους συμμαθητές του. Ο εκπαιδευτής ξέρει τι πλούσιο υλικό έχει στην τάξη του, καθώς το κάθε άτομο κομίζει τη δική του εμπειρία και όλο αυτό γίνεται ένα παζλ, όπου ενώνονται τα κομμάτια για να δημιουργήσουν το καθημερινό μάθημα.

Στο ταξίδι αυτό τα πανιά της βάρκας είναι οι εθελοντές μας, άνθρωποι ευαίσθητοποιημένοι που έρχονται να μας υποστηρίξουν διαθέτοντας τον χρόνο τους για να μάθουν είτε στους χρήστες ουσιών είτε στους μη χρήστες, εφήβους και ενήλικες τη γλώσσα της νέας χώρας διαμονής τους, να τους φέρουν σε επαφή με τον πολιτισμό και την κουλτούρα, τη νοοτροπία, τον τρόπο ζωής των Ελλήνων.

Σύντροφοι στο ταξίδι είναι το θεραπευτικό προσωπικό, η διεπιστημονική ομάδα, η εποπτεία. Όλοι μαζί συνεργαζόμαστε, ο καθένας σε διαφορετικό πόστο για να έχει και αυτό το ταξίδι καλό τέλος, να ξεφύγουμε από τις φουρτούνες, να γλιτώσουμε από τις Σειρήνες, να φτάσουμε στον προορισμό μας.

Σε αυτή τη διαδικασία όλοι συμμετέχουμε ισότιμα, δεν έχει σημασία ποιος είναι από πού, δεν έχει σημασία ποιος είναι ο δάσκαλος και ποιος ο μαθητής, οι ρόλοι αλλάζουν, ο δάσκαλος μαθαίνει από τους μαθητές, ο μαθητής γίνεται ο δάσκαλος και ταξιδεύει τους υπόλοιπους στον δικό του κόσμο, στο τι έχει βιώσει στην πατρίδα του, τι έχει βιώσει στην Ελλάδα.

Μαρία Παναγιωτίδου
προσωπικό εκπαίδευσης
ΚΕΘΕΑ MOSAIC
educ@kethea-mosaic.gr
“www.kethea-mosaic.gr”

..._____...